

Forslag til folketingsbeslutning om midlertidig ydelse til langtidsledige.

Af Jan Petersen (S) m.fl.
(Fremsat 7/2 92).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

For at undgå misforståelser er jeg nødt til indledningsvis at sige, at den udlægning, som fru Jytte Andersen under det forrige punkt på dagsordenen kom med med hensyn til, hvad der er god forligsskik, er jeg ikke enig i. Jeg kunne også godt have udtrykt det skarpere og mere præcist, men det vil jeg vente med til en anden lejlighed. Jeg kan ikke være enig i den udlægning, som fru Jytte Andersen kom med.

Beslutningsforslag nr. B 66 indfører en midlertidig ydelse på mindst 2.004 kr. pr. uge til personer, som efter 2. arbejdstilbud mister retten til dagpenge, fordi de ikke længere opfylder lovens krav om 26 ugers arbejde inden for de sidste tre år. Ydelsen er tidsbegrænset frem til 1. juli 1993. Der peges i den skriftlige fremsættelse på, at formålet er at sikre, at personer, som har opbrugt deres dagpengeret efter andet arbejdstilbud, har ret til dagpenge, indtil de politiske forhandlinger om aktivering af ledige m.v. er tilendebragt.

Forslaget minder meget om de moratorieordninger, vi kender fra sidste halvdel af 1980'erne, hvor der flere gange blev vedtaget ordninger, der skulle sikre, at personer, der efter reglerne stod over for at miste dagpengeretten, fik mulighed for via et ekstra arbejdstilbud at bevare dagpengeretten.

Der er dog forskel på formålet med de tidligere moratorieordninger og det foreliggende forslag. De tidligere ordninger var begrundede med forsinkelser af den lovbestemte revision af arbejdstilbudsloven i 1985. Et nyt element heri var, at der blev gjort op med det gentagne arbejdstilbud, hvilket stillede de langtidsledige i en usikker situation. Forligsparterne bag 1985-loven var derfor enige om moratorieordningerne.

Den sidste aftale om moratorieordninger indgik i den 4-årige aftale fra 1988 mellem KVR-regeringen og Socialdemokratiet om revision af arbejdstilbudsloven. Den 4-årige afta-

le strækker sig til udgangen af 1992, og det lå klart ved aftalens indgåelse, at ledige inden aftaleperiodens udløb som følge af den indgåede aftale kunne komme i den situation, at dagpengeretten bortfalder, fordi den ledige har opbrugt dagpengeretten efter 2. arbejdstilbud. Det er altså ikke noget nyt. Jeg finder derfor på ingen måde, at den nuværende situation kan ligestilles med de forudgående gange, hvor der blev indført moratorieordninger. De ledige kan ikke med rette henvise til, at lovgivningen skaber usikkerhed om, hvor længe dagpengeretten kan forventes at kunne bevares.

Da dette forslag indholdsmæssigt er en parallel til SF's lovforslag om indførelse af en moratorieordning, kan jeg i øvrigt henvise til mit indlæg i forbindelse med sidstnævnte forslag. Jeg vil dog gerne gentage, at det er regeringens holdning, at problemerne for de personer, der har været uden normal tilknytning til arbejdsmarkedet i en så lang periode, som vi her taler om, ikke løses ved til stadighed at forlænge dagpengeperioden. Regeringen finder, at der må være en grænse for, hvor længe man kan modtage ydelser fra arbejdsløshedsforsikringssystemet, uden at man er i kontakt med arbejdsmarkedet på normale lønmæssige vilkår. Jeg skal som i forbindelse med Socialistisk Folkepartis lovforslag på regeringens vegne indstille beslutningsforslaget til forkastelse.

Jytte Andersen (S):

Det er Socialdemokratiets opfattelse, som det tidligere er blevet sagt, at 7.000 mennesker ikke skal gøres til gidsler for en katastrofal udvikling i ledigheden på grund af, at vi herinde har udsat revisionsbestemmelsen for ATB/UTB-lovgivningen. De omkring 7.000 - 7.400 tror jeg det er - har, som jeg tidligere har sagt, fuldstændig levet op til de krav, som vi fra lovgivernes side har sagt at de skulle leve op til. De har stået til rådighed, de har søgt job, som de formentlig ikke engang havde nogen jordisk chance for at få, men for at få udfyldt deres jobsøgningsskema som bevis for, at de stod til rådighed for arbejdsmarkedet. Og de har faktisk igennem denne række år været udsat for afvisning på afvisning, for nedadvendte tommelfingre, og det har givetvis været en utrolig menneskelig belastning for dem. Deres eneste problem er, som det er sagt tidligere, at arbejdsmarkedet ikke står til rådighed for dem.